

[Valdemar Thomsen.]

Held trækker i Snorene. Det er stridende mod almindelig Retsopfattelse, hedder det i den omdelte Henvendelse, som ligger paa de ærede Medlemmers Pladser — det der med Hensyn til Tvangslaanet —, at paalægge den lille Minoritet en saa stor Byrde, som der er Tale om. Man gør opmærksom paa, at der her i Danmark kun er 13 732 Personer, der har en Formue af over 100 000 Kr. Men den almindelige Retsopfattelse er tværtimod den, at den lille Minoritet alt for længe har udnyttet eller snarere udbyttet det arbejdende Folk. Saafremt Regeringen derfor mener noget med sine Valgløfter, er der nu en Lejlighed til at vise det i Praksis. Et Folkekrav, der har alle Vælgerne og hele Landbruget bag sig, vil Landstingsflertallet, i alt Fald en stor Del af det, simpelt hen ikke vove at modsætte sig, og derfor kan Landstinget i dette Tilfælde ikke benyttes som Skærmbræt for Regeringen.

Den Omstændighed, at mit Parti blev forhindret i at deltage i Udvalgsarbejdet angaaende dette Lovforslag, har, og med Rette forekommer det mig, vakt Harme i store Kredse af Landbruget. Rent sagligt skulde man synes, det maatte være en Fordel, at de forskellige Synspunkter var repræsenteret i Udvalget, at specielt mit Parti, der mere end noget andet i denne Sal repræsenterer de Landmænd, der har Interesse i, at der naas et positivt Resultat, var repræsenteret. Bag vort Krav staar ikke alene de over 50 000 Vælgere, men, som jeg har pointeret, hele det arbejdende Landbrug, og det maatte, skulde man synes, være en Opgave for Folkestyret specielt at medvirke til, at vi var taget med paa Raad, i alt Fald i dette specielle Tilfælde. Men om Forladelse, i Stedet for blev man Vidne til en Sammenrotning mellem Venstre og Konservative for med en Majoritet paa $\frac{1}{6}$ Stemme at forhindre, at vore Anskuelse kom til Udtryk i Udvalget. (*Christmas Møller*: Hvordan var *Deres* Majoritet?). Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller bliver urolig, og det er meget forstaaeligt. Naturligvis kunde det være ligegyldigt, om de Konservative og Venstre havde 3 eller 4 Repræsentanter i Udvalget, men aldeles ikke ligegyldigt, om vi ligesom andre Partier faar Lejlighed til at klarlægge vort Standpunkt, forinden Sagen afgøres. Men vor Udelukkelse fra Udvalget forhindrer heldigvis ikke, at der nu maa tages Standpunkt til Rentesænkningsskravet.

Vort Forslag angaar ikke alene en

Rentesækning for Landbruget, men en Sækning af hele Renteniveauet i By saavel som paa Land, og det er udtrykkeligt fastslaaet i § 7 i vort Forslag, at Nedsættelsen i Byerne skal komme Lejerne til gode. Følger man vort Forslag, vil Renteniveauet for Laan i fast Ejendom bliver sænket fra det, det er i Øjeblikket, ca. 5 pCt.; ned til 3 pCt.; hvad enten den nominelle Rente er 3, 4, $4\frac{1}{2}$ eller 5 pCt., er den reelle Rente, naar Kurstabet tages i Betragtning, 5 pCt. Forslaget forudsætter, at der sker en Udligning for saavel Kreditor som Debitor, idet Obligationsejeren ikke skal have Pari udbetalt, men kun den Kurs, der var gældende den 31. December 1935, hvilket vil sige den Værdi, Obligationsejerne selv har ansat deres Papirer til ved Selvangivelsen til Skat, og det vil efter min Mening være passende at benytte den, ogsaa naar Talen er om Konvertering. Debitorerne kan paa den Maade holdes skadesløse for det Kurstab, de i sin Tid har haft, saaledes vil Restgælden af 4 pCt. Kreditforeningslaan for Tiden kunne indfries til en Kurs imellem 70 og 80 pCt., og her kan altsaa blive Tale om et betragteligt Beløb til Afvikling af de efterfølgende Prioriteter. Tænker vi os f. Eks. et 4 pCt. Laan paa 100 000 Kr., da kan det efter vort Forslag indfries med ca. 70 000 Kr., idet de paagældende Kasseobligationer noteres til en Kurs af omkring 70, altsaa to Fluere med et Smæk: en dybtgaaende Rentesækning og Midler til Sænering, som Landbruget hverken skal tigge eller betale for.

Naar Udligning har fundet Sted, følges Debitor og Kreditor ad ned til 3 pCt., der efter vort Forslag bliver den Rentesats, der vil komme til at gælde for Kreditforeningslaan og vel at mærke uden Kurstab for Laantagerne. Med den nugældende Ordning svarer Debitor gennem Kurstab og Omkostninger, som jeg har nævnt, undertiden en effektiv Rente paa helt op til 6 pCt. til Kapitalejerne, der saa, hvis det passer dem, kan belaae deres Kasseobligationer i Nationalbanken til $2\frac{1}{2}$ eller $3\frac{1}{2}$ pCt. Af den fattige Landmand, der sidder i Gæld til over Skorstenen, tager Kapitaljerne her først en ublu Rente, og ved Siden deraf tjener han uden at gøre den mindste Nytte ca. 50 pCt. Dette er med et mildt Udtryk Bondefangeri; det er en af Kapitalens mange Udbytningsmetoder, som Lovgivningsmagten ikke kan være bekendt, og som vi i alt Fald ikke vil have Medansvar for. Man maa uden om Bank og Børs, selv om de fine Herrer skal tvinges til at slaa ind paa mere hæderligt Arbejde.